

ném použití zákona mohly by býti základem nálezu; tak zejména není v rozsudku zjištěn obsah koncese, kterou obžalovaný měl, ani povaha aparátů, které obžalovaný zhotovil nebo chtěl zhotoviti. V důsledku toho bylo zrušiti napadený rozsudek, rozhodnouti, jak je uvedeno, a netřeba se zabývati zmateční stížností veřejného obžalobce, pokud se v ní uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 č. 5 tr. ř., pokud se týče zmatek podle § 281 č. 9 a) tr. ř. z jiných důvodů.

Čís. 4901.

Okolnost', že porotcovia na základe tých istých skutočností odlišne posudzovali otázku príčetnosti spoluobžalovaných, ktorí požili každý to isté množstvo alkoholu, nezakladá rozpor v smysle § 29 č. 6 por. nov.

(Rozh. zo dňa 11. januára 1934, Zm III 378/33.)

Obžalovaný J. H. naviedol spoluobžalovaného J. P., aby sám alebo s P. K-om zapálil stoh obilia, patriaci F. M-ovi. J. P. sa dohodol s menovaným spoločníkom a stoh zapálili. Pred činom vypili ešte s dvoma inými osobami 7—9 l vína. Na právne otázky, či obžalovaní J. P. a P. K. spáchali čin v bezvedomí následkom opilosti, odpovedali porotcovia dotyčne prvého obžalovaného záporne, dotyčne druhého kladne. Porotný súd obžalovaného J. P. odsúdil pre zločin podpaľačstva podľa § 422 č. 2 tr. zák., obžalovaného J. H. pre návod k tomuto zločinu (§§ 69 č. 1, 422 č. 2 tr. zák.), obžalovaného P. K. však podľa § 326 č. 3 tr. p. obžaloby sprostil.

Najvyšší súd zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného J. H., založenú na dôvode zmätočnosti podľa § 29 č. 6 por. nov.

Z dôvodov:

V smysle bodu 6 § 29 por. nov. z toho dôvodu napáda obžalovaný J. H. rozsudok porotného súdu, že porotcovia na základe jedného a tohože skutkového stavu na túže právnu otázku, danú v smysle § 76 tr. zák., v prípade obžalovaného K. odpovedali kladne, v prípade obžalovaného P. však záporne, dôsledkom čoho obžalovaný K. bol oslobodený. Tento rozpor vraj preto má vliv na vinu obžalovaného H., lebo horeuvedené otázky sa vzťahovali na ten istý trestný čin. Zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Je síce pravda, že všetci traja obžalovaní boli žalovaní ako účastníci toho istého trestného činu, a to K. a P. ako páchatelia a H. ako návodca J. P. Z tejto okolnosti však neplynie, že by bol rozpor vo výroku porotcov v časti vzťahujúcej sa na J. H., lebo otázku, či niektorý z účastníkov toho istého trestného činu bol, alebo nebol v bezvedomí, treba posudzovať u každého účastníka osobitne, tá okolnosť tedy, že porotcovia na základe tých istých skutočností ináč posudzovali otázku príčetnosti u obžalovaného P. K. než u J. P., nemá nijakého vlivu na posud-

zovanie viny J. H. ako návodcu P-a, ktorého považovali porotcovia za pričetného. Ináčej nie je rozpor vo verdikte ani dotyčne obžalovaných P. a K., lebo išlo v tomto prípade o posudzovanie toho, či a ako použitie istého množstva alkoholu účinkovalo na jednotlivých obžalovaných a porotcovia mohli byť toho názoru, že použitie toho istého množstva alkoholu malo väčší vliv na K., než na P., lebo všeobecne je známe, že alkohol rôzne účinkuje na jednotlivcov. Názor porotcov mohol byť síce mylný, neľze však považovať za rozpor v smysle bodu 6 § 29 por. nov., že porotcovia na základe tých istých skutočností vyslovili, že K. bol nepričetný, P. však jednal vo stave pričetnosti.

Čís. 4902.

Podněcování (§ 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.) může se dít také nepřímou a skrytě narážkami, jejichž skrytý smysl, směr a účel je posluchačům poznatelný.

Jakmile je pachatelem vyvoláván u posluchačů duševní stav, při němž nepřítel ke chráněným právním statkům je náchylný pokusit se o jejich změnu nebo zánik násilím, převyšuje působení pachatelovo na mysli posluchačů míru a intenzitu předpokládanou § 14 čís. 1 a spadá pod ustanovení § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1934, Zm II 108/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 8. ledna 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 3 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. na ochranu republiky.

Z d ů v o d ů:

Rozsudečnému výkladu projevu obžalovaného nebylo na závalu, že stěžovatel nemluvil výslovně ani o Čsl. republice, ani o prostředku násilí, ani o změně ústavy. Podněcování může se dít také nepřímou a skrytě narážkami, jichž skrytý smysl, směr a účel je posluchačům poznatelný; že stěžovatel dobře věděl, že míří svou řečí k metě skryté, dokazuje jeho projev, že doufá, že posluchači porozuměli dobře tomu, co jim chtěl říci. Vztah řeči k Čsl. republice byl zřejmý ze skutečností, že byla pronesena v tuzemsku k tuzemským občanům; prostředek násilí byl znatelně doporučován poukazem na — komunisty chtěnou — revoluci jakožto protiklad evoluce a klidné parlamentární cesty socialisty propagovaných, dále poukazem na zbraně, které se dostanou v případě války do rukou nikoliv pánů — kapitalistů, jakož i podobenstvím o koni, který shodí pána, pozná-li svou sílu; požadavek změny ústavy konečně byl poznatelně naznačen vychvalováním diktatury proletariátu a poukazem, že pochopí-li dělnictvo svou moc a zachová-li se jako kůň, jenž poznal svou